

Sterke verhalen

Tekst en foto's

Solange Hendrikse

Het is 7 uur 's avonds en een voor een druppelen ze binnen... de dagelijkse vaste bezoekers van de snèk, de gepensioneerde mannen, buurtbewoners op leeftijd, voor wie dit dagelijkse ritueel een uitje is waarnaar aan het eind van elke dag reikhalszend wordt uitgekeken. Het is voor hen een paar uurtjes van gezellig samenzijn, al babbelend over koetjes en kalfjes onder het genot van

een flesje bier, al naargelang de verbruiker écht bier, waar Amstel onderling voor doorgaat, of suikerwater zoals Polar. Daar vullen ze de hele verdere avond mee en ondertussen wordt er over van alles en nog wat gediscussieerd: de hond van de buren, politiek, het verleden of over het recent heengaan van bekenden. Dat een zelfde verhaal tig keer wordt verteld, maakt hen niet uit. Het blijft een onderwerp van gesprek, waar ze elke keer weer met veel

animositeit aan deelnemen en er steeds weer een nog smakelijker versie van maken.

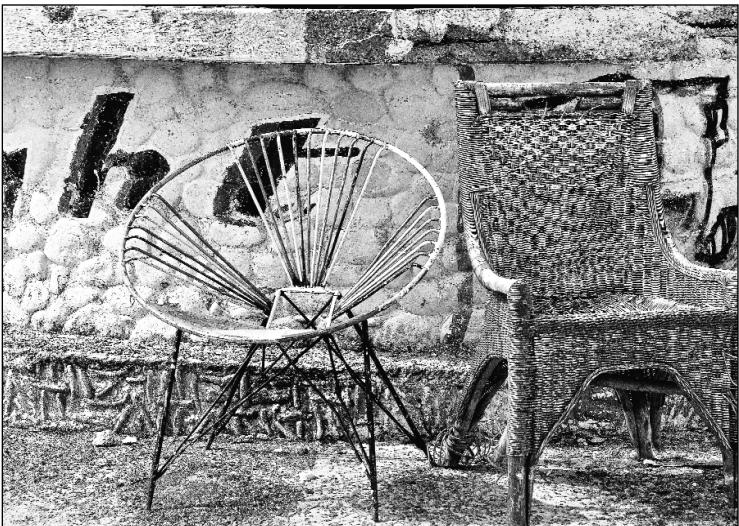
Het is nog vroeg en Compai, een tachtiger, zit er in z'n eentje en geniet zichtbaar van het bier, dat hij naast zich in een flesje op de tafel heeft staan. Z'n dochter heeft hem net met de auto naar de snèk gebracht en zal hem later op de avond weer ophalen. Dat doet ze elke dag. Na een poosje komt Boeboeis met een fleurige zwaai binnengelopen en gaat naast Compai

zitten. Hij wordt op z'n wenken bediend door de snèkhoudster, die haar vaste klanten en hun voorkeuren kent. Een brede glimlach, een verwelkoming, een dagelijks babbeltje over hoe het met de gezondheid gaat en een flesje Amstel voor Boeboeis en een Polar voor Compai. Salú! De heren keren zich naar elkaar om de laatste niewtjes verder uit te wisselen. Vandaag gaat het over de buurvrouw, die de dag tevoren is heengegaan. Zaten ze gisteravond nog re-

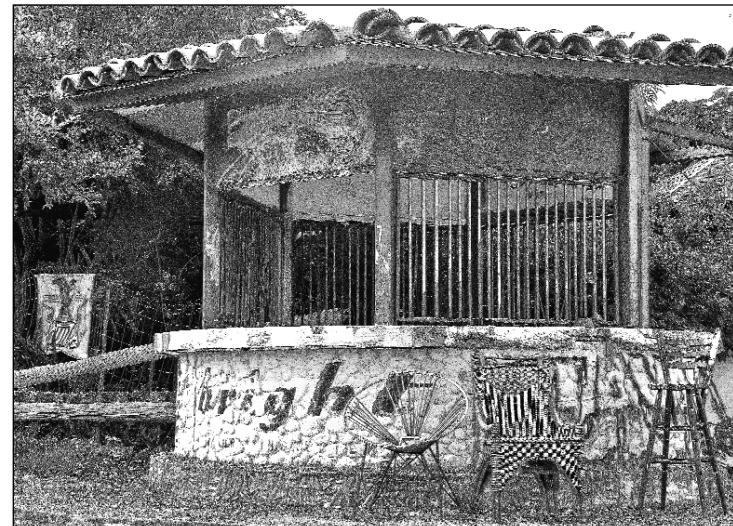
laxed bij de snèk te babbelen, toen het ineens een drukte was van auto's in de anders zo stille straat. Een in- en uitgaan van mensen bij de buren; bleek later dat Mamai was overleden. De vlag hangt er halfstok bij het huis, een Curaçaoze traditie. Vandaag weten ze inmiddels meer en kan het gesprek in alle details worden voortgezet... „Wist je dat ze beide benen miste door suikerziekte?”, vraagt Boeboeis aan Compai. „Toen haar man een jaar geleden overleed, werd ook haar tweede been geamputeerd, dat nam hij toen mee.” „Ja”, zegt Compai, „en wist je dat hier op Curaçao elk been bij amputatie op het kerkhof begraven wordt, met alle ceremonieel eromheen? In een kleine kist, als voor een klein kindje. Compleet met grafsteen... ‘hier rust het been van Mamai’. En toen het tweede been geamputeerd werd, stond er: ‘hier rust het andere been van Mamai’. En nu komt er op de derde grafsteen op het kerkhof te staan: ‘en hier rust ik nu zelf, Mamai, de eigenares van de twee benen.’”

Waarop er hardop wordt gelachen. De flessen klinken tegen elkaar: ‘salú!’. Er wordt een rondje weggegeven en er komen stoelen bij. De kring wordt groter, want intussen schuift ook Nilo aan. Met zijn biertje in de hand volgt hij het gesprek en mijmert: „De laatste tijd overlijden hier veel mensen in de straat, maar ik ben niet bang hoor, ik geniet gewoon van elke dag en ga morgen weer lekker de zee op om een lijntje uit te gooien.”

Boeboeis vertelt dat het nu drie jaar geleden is dat zijn

De stoelen worden aan het eind van het bezoek aan de snèk weer weggezet.

Advertentie

Merry Christmas!

Aan allen prettige Kerstdagen en een groots 2013.

CENTRO DEPARTAMENTAL KORSOU